

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Un fracàs col·lectiu

Ens hem oblidat de famílies i adolescents

La portada del BonDia del dimecres 16 de juny ens ho deia prou clar: Càritas triplica els usuaris. I a la pàgina 3 s'explica que els usuaris van ser 2.259, dels quals 817 eren residents permanents del país.

L'evidència disponible apunta a un impacte desconegut de les conseqüències socials de la crisi d'aquest últim any. Les successives onades de la pandèmia han fet alçar el desconcert a la màxima categoria.

Davant del mirall de la catàstrofe provocada per la pandèmia comencem a veure uns efectes que, no obstant això, són molt dispers segons la renda familiar.

Malgrat la crisi sanitària n'hi ha que han tingut prou capacitat per fer front a la situació, ja sigui perquè tenien llocs de treball en sectors poc o gens afectats per l'epidèmia o amb possibilitats de treball a distància. Però també n'hi ha que, simplement, estan enfonsant-se cada dia una mica més en la misèria.

Alguns economistes ho expliquen dient que els que estaven relativament bé finalitzen en millor posició i els que es trobaven malament acabaran més mal situats encara.

És el que tenen les situacions de crisi econòmica: afecten més qui menys capacitat de resistència té.

La sociòloga i demògrafa francesa Nathalie Bajos explica va el mes de març passat al diari *Libération* que l'epidèmia Covid "desvela les desigualtats, les reforça i en fa aparèixer de noves."

Sorprèn la incapacitat dels

nostres poders públics per fer front a aquesta pobresa extrema rampant. Una incapacitat posada en relleu per l'important i solidari paper de Càritas i la Creu Roja, de la soledat de les quals ningú sembla escandalitzar-se. Semblem immunitzats.

Aplaudeixo l'actuació, absolutament imprescindible, d'aquestes dues entitats no governamentals. Les hem de recolzar i considerar que són del tot necessàries.

"L'epidèmia reforça les desigualtats i en fa aparèixer de noves", diu Bajos

Però això no ens pot fer oblidar la pèrdua del mínim to moral d'una societat andorrana en la qual els seus poders públics simplement fan abandó de les seves funcions i no hi són, ni se'ls espera, en l'atenció a la crisi social.

Els progressistes, que som ciutadans d'un país que desitjaríem més avançat socialment i econòmicament, ens sentim avergonyits dels nostres representants. No hi ha dret que s'escudin en un eufemisme del políticament correcte, l'anomenada "societat civil", per emmascarar la desatenció envers els més necessitats.

Les paraules màgiques ja no els serveixen per dissimular la realitat d'una crisi sanitària, econòmica, social i educativa.

Se'ls ha escapat de les mans el tacticisme en el pitjor moment, quan tocava posar totes les energies per abordar la crisi, que ha passat de ser sanitària a ser també econòmica i social.

Seria moment que els poders públics (Govern i comuns) prenguessin a les seves mans la responsabilitat de fer arribar aliments a qui ha d'acudir a buscar-ne a les organitzacions humanitàries.

Si ho fan potser podrem començar a considerar-nos una societat avançada. La pobresa alimentària i la necessitat de caritat per evitar-la, hauria de ser un llindar –alguns en dirien una línia vermella– que no hauríem de tornar a creuar.

I també seria el moment d'orientar, especialment en l'àmbit de la joventut, la lluita contra la desocupació, la pobresa i les dificultats d'accés a l'habitatge.

Anem malament si les noves generacions –les que governaran el futur– arrenquen amb l'hàndicap de ser les més castigades per les crisis econòmiques socials i educatives acumulades.

Les conseqüències socials de la pandèmia han col·locat els joves en una dramàtica situació.

Han estat els grans oblidats. Ho hem fet malament. Amb la por al cos ens vam oblidar dels adolescents. Vam pensar que eren invulnerables i no els vam donar eines, o les vam donar equivocades.

No els podem oblidar més, pel seu futur, però també pel nostre.